**Република Србија**
**ВРХОВНИ СУД**
**Рев 201/2025**
**07.05.2026. године**
**Б е о г р а д**

**У ИМЕ НАРОДА**

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Андреја Чивтелић, адвокат из ..., против туженог Издавачког друштва „Ringier Serbia“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Душан Стојковић, адвокат из ..., ради утврђења и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж4 203/23 од 13.09.2024. године, у седници одржаној 07.05.2026. године, донео је

**П Р Е С У Д У**

**ОДБИЈА СЕ** као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж4 203/23 од 13.09.2024. године.

**О б р а з л о ж е њ е**

Пресудом Вишег суда у Београду П4 49/21 од 21.09.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је утврђено да је тужени повредио ауторска права тужиоца, тако што је дана 17.07.2018. године на интернет сајту www.blic.rs неовлашћено јавно саопштио ауторско дело тужиоца – филм „Француски навијач“ чиме је тужиоцу нанео имовинску штету. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете због повреде имовинских ауторских права исплати износ од 235.140,00 динара са законском затезном каматом почев од 10.06.2021. године па до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавеже тужени да му на име накнаде штете због повреде имовинских права, преко досуђеног износа од 235.140,00 динара до траженог износа од 300.000,00 динара, исплати још износ од 64.860,00 динара, са законском затезном каматом почев од 18.07.2018. године па до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на износ од 235.140,00 динара, за период од 18.07.2018. године до 09.06.2021. године. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 192.300,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж4 203/23 од 13.09.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда

је потврђена у ставовима првом, другом и петом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 403. став 2. тачка 1. ЗПП, Врховни суд је оценио да је ревизија дозвољена, јер је одредбом члана 214а Закона о ауторском и сродним правима („Службени гласник РС“, бр. 104/2009... 66/2019), прописано је да је ревизија увек дозвољена у споровима због повреде ауторског и сродних права, а у овом спору је, поред накнаде имовинске штете, утврђена и повреда имовинских права тужиоца.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20, 10/23-др. закон), Врховни суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Битна повреда из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП на коју се ревидент позива (тврдећи да се пресуда не може испитати), сходно члану 407. став 1. тачка 2. ЗПП, не представља дозвољен ревизијски разлог, па наводи ревизије у том делу нису разматрани.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је аутор кратког филма „Француски навијач“ снимљеног у Загребу на дан фудбалске утакмице између репрезентације Хрватске и Француске, који приказује понашање навијача обе репрезентације. Правноснажном пресудом донетом у току овог поступка П4 312/19 од 16.11.2020. године, већ је утврђена повреда неимовинских права тужиоца од стране туженог који је дана 17.07.2018. године, без сагласности тужиоца и без означења његовог имена и у непотпуној форми, на порталу чији је издавач, објавио наведено дело, те је тужиоцу по том основу досуђена накнада неимовинске штете. У овом поступку утврђено је да је тужилац филм сачинио ван радног ангажовања код свог послодавца „Internet Group“, јер на овај догађај није ишао као члан екипе (снимателља и новинара) коју је послодавац упутио да прати утакмицу, већ самостално и због познанстава, ради сопствене афирмације, при чему је и сам послодавац потврдио да је дело настало ван радног односа и да је тужилац носилац свих права на филму. Из исказа тужиоца, који је суд прихватио, утврђено је и да је тужени спорни снимак изворно поставио и држао доступним непосредно на својој платформи (пораталу) те да је тек по подношењу тужбе снимак уклонио са своје платформе и потом га поставио преузимањем (уграђивањем) са платформе „Daily motion“. Висину имовинске штете суд је утврдио на основу налаза и мишљења вештака, који је тржишну вредност дела утврдио упоређивањем са делом „Battery man“, налазећи да су та дела упоредива, јер се по формату ради о кратким видео записима документарног карактера, који се баве друштвеним феноменом и приближно су истог трајања. Према мишљењу вештака тржишна вредност износи 2.000 евра, односно 235.140,00 динара по средњем курсу на дан вештачења.

На овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су правилно применили материјално право и то члан 19. и члан 205. став 1. Закона о ауторском и сродним правима, налазећи да је тужени неовлашћеним јавним саоштавањем ауторског дела, тужиоцу повредио имовинска права и нанео му имовинску штету у висини накнаде коју би тужилац остварио да је дело коришћено по основу његовог одобрења.

Наводима којима оспорава налаз и мишљење вештака, а наиме, да је дело „Battery man“ погрешно узето као упоредиво дело, те да је висина штете погрешно утврђена јер снимању тужиочевог видеа није претходила никаква организација, да је коришћена камера ниског квалитета, без расвете и без сценографије, ревидент у суштини оспорава оцену изведених доказа и утврђено чињенично стање. Међутим, битна повреда из члана 374. став 1. у вези са чланом 8. ЗПП сходно члану 407. став 1. тачка 3. ЗПП може бити ревизијски разлог само ако је учињена у поступку пред другостепеним судом. У конкретном случају, другостепени суд није отворио расправу, нити је изводио и ценио доказе, па оцену налаза вештака није ни вршио. Уколико пак истим наводима оспорава висину утврђене тржишне вредности дела, ревидент оспорава утврђено чињенично стање због чега се сходно члану 407. став 2. ЗПП, ревизија се не може изјавити.

Неоснован је ревизијски навод да тужиоцу као запосленом у „Internet Group“, по члану 98. Закона о ауторском и сродним правима не припада накнада имовинске штете, јер је дело настало у радном односу. Одредба члана 98. закона примењује се само на ауторско дело створено у радном односну (у извршавању радних обавеза), у ком случају су имовинска права аутора уступљена послодавцу. У конкретном случају утврђено је да је дело настало ван радног ангажовања, да тужилац на утакмицу није упућен од стране послодавца, нити је био део екипе задужене за праћење утакмице, те да је сам послодавац потврдио да дело није настало у радном односу и да је тужилац носилац свих права на филму. Тврдњом да је дело ипак настало у радном односу ревидент поново оспорава утврђено чињенично стање, што није дозвољен ревизијски разлог, а на правилно и потпуно утврђено чињенично стање материјално право је правилно примењено јер услови за примену чана 98. закона нису испуњени.

Без основа је навод ревизије да је снимак „ембедован“ (уграђен) и да зато нема повреде ауторског права. Из утврђеног чињеничног стања заснованог на исказу тужиоца који је суд прихватио, произлази да у време извршења повреде, на дан 17.07.2018. године, спорни снимак није био уграђен, већ непосредно постављен и држан доступним на порталу туженог, док је до преузимања (уграђивања) садржаја са платформе „Dailymotion“ дошло тек по подношењу тужбе. Накнадно уклањање снимка са сопствене платформе и његово поновно чињење доступним уграђивањем, не отклања већ извршену повреду права, нити мења природу неовлашћеног јавног саоштавања дела учињеног 17.07.2018. године.

Полазећи од изложеног, Врховни суд налази да су нижестепени судови правилно закључили да је тужени неовлашћеним јавним саопштавањем ауторског дела тужиоца повредио његово искључиво имовинско право као и да тужиоцу припада накнада имовинске штете у висини уобичајене накнаде коју би остварио да је дело коришћено на основу његовог одобрења.

На основу изнетог, а применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија**
**Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка**
**Заменик управитеља писарнице**
**Миланка Ранковић**